

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.062/2026/8.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: Dr. Horváth Ügyvédi Iroda

(Cím8.;

ügyintéző: dr. Horváth Dávid ügyvéd)

Az alperes: Alperes1

(Cím1.)

Az alperes képviselője: dr. Tatár Eszter ügyvéd

(cím13.)

A per tárgya: sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék

26.P.20.148/2025/13.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes, 15. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatja, a keresetet elutasítja.

Mellózi az alperest a felperes javára perköltség, az állam javára feljegyzett kereseti illeték megfizetésére kötelező rendelkezéseket.

Mellózi annak megállapítását, hogy a felperes 139.500,- (százharminckilencezer-ötszáz) Ft átutalással megfizetett kereseti illeték visszatérítését jogosult kérni a NAV Vármegyei Adó- és Vámigazgatóságától.

Az ítélet egy példányát megküldeni rendeli az elsőfokú bíróság útján az illetékügyben eljáró illetékes hatóság részére a felperes által átutalással megfizetett 139.500,- (százharminckilencezer-ötszáz) Ft illetékből 18.000,- (tizennyolcezer) Ft külön kérelemre történő visszatérítése végett.

Kötelezi az alperest, 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 165.100,- (százhatvanötezer-egyszáz) Ft perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül 208.000,- (kettőszáznolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára.

Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát vagy adóazonosító jelét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a Általános Iskola1 testnevelőtanára, az alperes lányának pedig a volt osztályfőnöke. 2024. május 8-án, szerdán az alperes bejelentést tett az iskola igazgatóhelyettesének, illetve az iskola igazgatójának, miszerint a felperes a lánya lábát simogatta. Kérte, hogy vizsgálják ki az ügyet, illetve a felperest távolítsák el az iskolából. Az igazgató és az igazgatóhelyettes azt javasolta, hogy az alperes azon a héten pénteken menjen be az iskolába és akkor az érintettekkel egy megbeszélést fognak folytatni. Az alperes a megjelölt napon, de az egyeztetett időpontnál korábban jelent meg az iskolában. Az iskolatitkár hívta fel az akkor még távollévő igazgatóhelyettest, hogy mindenképpen menjen be az iskolába, mert az alperes nagyon zaklatott állapotban van, beszélni szeretne az iskola vezetésével. Az alperes az iskola folyosóján is kiabált, az ott jelenlévő diákok füle hallatára fogalmazta meg a vádjait a felperessel szemben, trágár szavak is elhangzottak. Az iskolatitkárnak kellett őt a folyosóról egy irodába kísérnie. A megbeszélésre a gazdasági irodában került sor, ahol a felperes, az igazgatóhelyettes, az alperes, valamint az alperes lánya volt jelen. Az alperes nem volt hajlandó a megbeszélés során meghallgatni a felperes álláspontját, azonnali megoldást

sürgetett azzal, hogy a felperest rúgják ki az iskolából, vagy mondjon fel. Az igazgatóhelyettes arról tájékoztatta az alperest, hogy az általa, illetve a lánya által elmondottakat ki kell vizsgálni, jegyzőkönyvezni kell és felhívta arra is az alperes figyelmét, hogy a stílusa elfogadhatatlan. Az alperes a megbeszélés során többek között kijelentette, hogy a felperes pedofil. Hazugságvizsgálatot követelt, valamint azt, hogy nézzenek utána a felperes múltjának. Azt hangoztatta, hogy ez utóbbit ő is meg fogja tenni, mert álláspontja szerint a felperesnek a korábbi iskolájában is voltak hasonló jellegű ügyei. A megbeszélésről az alperes hangosan kiabálva távozott, sérelmezve, hogy a május 8-i szerdai bejelentés óta semmilyen érdemi intézkedés nem történt.

[2] Az igazgató és az igazgatóhelyettes az alperes lányával még aznap beszélt, s az ő hozzájárulásával a felperest is bevonták a beszélgetésbe. Az alperes lánya előadta, kifejezetten zavarja az, ha egy tanár őt megérinti. A felperes elnézést kért a tanulótól, ha valamilyen félreérthető gesztust tanúsított, illetve hangsúlyozta, hogy nem akart kellemetlenséget okozni.

[3] Még ugyanaznap, 2024. május 10-én az alperes újra bement az iskolába, ismételten követelve, hogy a felperest azonnal távolítsák el. Arra hivatkozott, hogy az oktatási intézmény nem veszi komolyan az ügyét, azonnali intézkedést kért. Számon kérte az igazgatót, miért nem intézkedett a felperes azonnali eltávolítása iránt, s a felperest ismételten pedofilnak nevezte. Az igazgató bemutatta az alperes részére a 83/2024. szám alatti Panasz Kezelési Nyilvántartó Lapot. Ennek tartalmával az alperes egyetértett. Az alperes azt is közölte az igazgatóval, hogy vagy a felperes távozik az iskolából, vagy a gyermekeit viszi el onnan, de csak olyan helyre, ahol nincs férfi testnevelőtanár, illetőleg, ha a középiskolában férfi testnevelőtanárt kapna a lánya, akkor nem engedi a lányait középiskolába.

[4] A péntek délutáni megbeszélés után az alperes nyugodtabban távozott, a következő nap, szombaton pedig az igazgató tájékoztatta a tantestületet az eseményekről. Eddigre az iskolában már a kollegák tudták, hogy valamilyen probléma van, hiszen az alperes három alkalommal is megjelent a héten az iskolában.

[5] 2024. május 13-án az igazgató a tankerület felé jelezte a történeteket, ahol megbeszélték, hogy milyen eljárásrendet kell lefolytatni. Ekkor egy feljegyzés is készült 83-3/2024. szám alatt, amely az események kronológiai sorrendjét tartalmazta. Ezen a napon az alperes a férjével újból megjelent az iskolában, ahol tájékoztatták a szülőket, hogy bizottság alakult az eset kivizsgálására, aminek legalább 15 nap az időigénye. Az alperes ekkor is kifejezte, nem elégedett az eljárás gyorsaságával, mert abban reménykedett, hogy a felperest azonnal ki fogják rúgni. Tájékoztatta az igazgatót arról, hogy egész hétvégén telefonált annak érdekében, hogy kiderítse a felperes múltját és sok mindenkivel beszélt az ügy kapcsán. Az igazgató és az igazgatóhelyettes a bizottsági vizsgálatban érintettségük okán nem kívántak részt venni. Az alperes a vizsgálatot végző pedagógus személyével is elégedetlen volt, vele kapcsolatban is vádaskodott, elmondta azt is, tanúkat fog keresni Helységlen, hogy saját igazát be tudja bizonyítani.

[6] A Tankerületi Központ 2024. június 21-én a felperessel szembeni fegyelmi eljárást megszüntette. A határozat rögzítette, hogy az érintett tanuló, valamint a felperes

előadása, továbbá az eljárás adatai alapján kétséget kizáró módon nem lehetett kötelezettségszegést megállapítani a felperes részéről.

[7] A 2024. május 8-i 10-i 13-i eseményeket követően röviddel a felperessel kapcsolatos pedofilvádak a faluban elterjedtek. Mind az igazgató, mind az igazgatóhelyettes a közvéleménnyel, illetve az érdeklődőkkel csak minimális információt osztott meg. A két vezetőben személyesen az a benyomás alakult ki, hogy sem a közvélemény, sem a pedagóguskollégák nem hiszik el azt, hogy a felperes pedofil lenne, de a közösségben hosszú ideig téma volt a felperest ért vád.

[8] Az alperes büntetőfeljelentést tett a felperessel szemben, azonban a büntetőeljárás is megszüntetésre került. Az alperes nyár végén, augusztusban is azt követelte, hogy a felperes mondjon fel, mert szerinte pedofil az iskolába nem kell, majd lányait kiíratta az iskolából, egy hónap múlva pedig visszaíratta őket.

[9] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.000.000,- Ft összegű sérelemdíj és annak a keresetlevél benyújtásától számított törvényes késedelmi kamata megfizetésére, valamint arra, hogy az alperes magánlevélben adjon a felperes számára elégtételt az alábbi szöveggel: „2024. május 8-án a Általános Iskola igazgatójánál tett bejelentésemben Felperes1 jóhírnevét sértő, valótlan állítást tettem. A történetekért ezúton Felperes1-től elnézést kérek.” Hivatkozott a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdésében, 2:43. § d) pontjában, 2:45. § (1) és (2) bekezdésében, 2:51. § c) pontjában, valamint 2:52. § (1) és (3) bekezdésében írtakra. Álláspontja szerint az alperes azzal a magatartással, hogy őt a kollégái, az intézmény vezetői előtt pedofilvádakkal illette, megsértette a jóhírnevéhez fűződő személyiségi jogát. A felperes pedagógus, a pedagógusi hivatást pedig közbizalom övezi, így az ilyen tartalmú vádnak már a gyanúja is jelentős érdeksérelmet okoz. A sérelemdíj összegszerűsége körében rámutatott, hogy éppen pedagógus minőségére tekintettel indokolt az általa követelt sérelemdíj megítélése, figyelemmel annak reparatív és büntető funkciójára.

[10] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes jóhírnevét nem sértette meg. Az iskolában tett bejelentésében a lányát érintő események kivizsgálását kérte, illetve büntetőfeljelentést tett. Az iskola igazgatóján és a rendőrségen kívül senkinek nem mondta el, hogy mivel gyanúsítja a felperest, illetve a felperes személyét sem említette sehol. Amennyiben a településen belül szóbeszéd indult a felperessel kapcsolatban, annak elindítója nem az alperes volt. Mindössze a lánya jogos érdekeit kívánta védeni.

[11] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében az alperest a kereseti kérelemben írtakkal azonos tartalommal elégtételadásra, valamint 2.000.000,-Ft sérelemdíj és az ezen összeg után 2025. március 7-től járó késedelmi kamat megfizetésére kötelezte. Kötelezte az alperest a felperes javára 404.000,-Ft ügyvédi munkadíj, az állam javára 94.500,-Ft feljegyzett kereseti illeték megfizetésére. Megállapította, hogy a felperes 139.500,-Ft megfizetett illeték visszatérítését jogosult kérni az adóhatóságtól.

[12] Ítéletének indokolásában arra az álláspontra helyezkedett, a peradatok alapján az egyértelműen megállapítható volt, hogy az alperes jogsértést követett el. A meghallgatott

tanúk vallomása alátámasztotta, hogy az alperes az iskola folyosóján, a gyerekek füle hallatára is pedofilvádakkal illetve a felperest, illetve arról is tájékoztatta az igazgatóhelyettest és az igazgatót, hogy utána fog járni a felperes múltjának. Utóbb arról számolt be az iskola vezetőinek, hogy egész hétfőjét telefonálgatással töltötte, hogy a felperes múltját kiderítse, mert álláspontja szerint a felperesnek a korábbi munkahelyéről is azért kellett távoznia, mert pedofil. Ezen adatok alapján az is megállapítható volt, hogy az alperes magatartása vezetett oda, hogy a felperesről a pedofilvád településszerte elterjedt, mert az alperes az általa a felperes személyére vonatkozó valótlan tényállításokat az iskolán kívül is terjesztette. A tankerületi központ vizsgálatának eredménye, illetőleg a büntetőeljárás megszüntetésének ténye azt támasztotta alá, hogy az alperes által megfogalmazott, jóhírnevet sértő állítás valótlannak bizonyult. Rögzítette, hogy az alperes felhívás ellenére nem volt hajlandó csatlolni a büntetőeljárást megszüntető határozatot.

[13] Miután a jogsértés ténye megállapítható, a felróhatóságtól független szankcióként követelt elégtételadás iránti kereseti kérelem is alapos. A sérelemdíj összegszerűsége körében a törvényszék kiemelten értékelte azt a körülményt, hogy a felperes pedagógus, akivel szemben a közvélemény alappal támaszt magasabb etikai követelményeket. A pedagógussal szemben megfogalmazott pedofilvád kifejezetten alkalmas arra, hogy a felperesbe vetett bizalmat megrendítse, illetőleg annak súlyával kapcsolatban kiemelten kell értékelni, hogy a felperes 14 év alatti gyermekekkel foglalkozik. A megítélt összeg áll arányban az alperes által elkövetett jogsértés súlyával, jellegével, egyúttal betölti a sérelemdíj reparációs és szankciós funkcióját. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes gyermeke védelmében kívánt fellépni, méltányolható, azonban az általa megvalósított vehemens érdekképviselés nem tekinthető olyan körülménynek, amely a sérelemdíj összegének csökkentését indokolná, mivel az a társadalmi normákkal is szembe megy.

[14] A perköltségről a törvényszék a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 83. § (1) bekezdése, a feljegyzett illeték viseléséről a Pp. 102. § (6) bekezdése, a felperes által szükségtelenül lerótt illeték visszaigényléséről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 80. § (1) bekezdés f) pontja és 81. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[15] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset elutasítását, a felperes perköltségben marasztalását, másodlagosan az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj mérséklését kérte.

[16] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a peradatok egyértelműen bizonyították, a felperesről elindult szóbeszédet az alperes terjesztette. Az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomásait idézve állította, a falubeli híresztelés ténye nem köthető az alperes személyéhez, ezt egyetlen tanúvallomás sem igazolta. A vallomásokból az viszont megállapítható volt, hogy az alperestől függetlenül a teljes iskolai tantestület és a tanárok házastársai is értesültek az ügyről. Így a faluban élők közül számos embernek volt tudomása az eseményekről. Önmagában az alperes ingerültsége érthető és menthető volt. Az alperes a pedofil kifejezést a felperessel szemben csak az iskolában, az igazgató és az igazgatóhelyettes jelenlétében hangoztatta. A szülő panaszjoga legitim, az nem azonos a falubeli híreszteléssel.

[17] A másodlagos fellebbezési kérelem kapcsán arra hivatkozott, hogy a sérelemdíj összegszerűségét az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, mert az eset nem kapott országos nyilvánosságot, az alperes a zárt iskolai közegben hangoztatta a sérelmet okozó kijelentést. A jogsértés nem éveken keresztül, visszatérően valósult meg, hanem pár napon belül. Azt sem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy az alperes a gyermeke érdekében előterjesztett panasz során járt el, nem tisztán rosszhiszemű, lejárató szándékkal. A tantestület a pedofilvádakat nem hitte el, a fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás a felperessel szemben megszűnt, így nincs olyan tartós hátrány, ami a magasabb összegű sérelemdíjat indokolná. A megítélt sérelemdíj, valamint perköltség évekig tartó egzisztenciális terhet jelent az alperes egész családjának.

[18] A felperes fellebbezési ellenkérelmében valamennyi fellebbezési kérelem elutasítását, az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását, valamint az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az alapján okszerű, az anyagi és eljárásjogi szabályoknak megfelelő ítéletet hozott. A törvényszék helytállóan értékelte a sérelemdíj összegszerűsége körében figyelembe vett körülményeket is. A tanúvallomások alapján egyértelműen megállapítható volt mind az alperes által megfogalmazott, a felperes személyét érintő valótlan, sértő tényállítás, mind pedig az, hogy az alperes e kifejezéseket mások előtt – többek között az iskola tanulói előtt – is használta és maga is elismerte a feljegyzés elnevezésű dokumentumban, hogy azokat a felperesről terjesztette. Helytálló, hogy az alperes által megfogalmazott tényállítások valóságtartalmát a tankerületi központ vizsgálatának eredménye, illetve a büntetőeljárás megszüntetése nem igazolta. A megítélt sérelemdíj mérséklése a kifejezések valótlanságára, súlyára, a szóbeszéd elterjedésének gyorsaságára, valamint a felperes makulátlan szakmai múltjára tekintettel nem indokolt. Hangsúlyozta, hogy az alperes által megfogalmazott hamis állítás a felperest rendkívül megviselte. Álláspontja szerint az alperes által a megélhetésével kapcsolatban előadottak olyan új ténynek minősülnek, amelyek a másodfokú eljárásban nem vehetők figyelembe.

[19] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. A fellebbezés az alábbiak szerint alapos:

[20] Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján a tényállást részben tévesen állapította meg, az így megállapított tényállásból pedig téves jogi következtetésre jutott.

[21] A felperes fellebbezési ellenkérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy az alperes által a saját egzisztenciális helyzetével összefüggésben előadottak a Pp. 373. § (2) bekezdésébe ütköző új tényállításnak minősülnek, így azokat az ítéltábla figyelmen kívül hagyta. Ennek azonban a következőkben írtak szerint nincs ügydöntő jelentősége.

[22] A felperes keresetében nem terjesztett elő a jogsértés megállapítása iránti kérelmet: a valódi tárgyi keresethalmazatot képező kérelmei elégtételadásra és sérelemdíj megfizetésére irányultak. A felperes jogsértésként az alperes 2024. május 8-án az iskola igazgatójának tett bejelentése során, a 2024. május 13-án a felperes, az igazgatóhelyettes és az alperes lánya jelenlétében elhangzott közléseit, valamint a felperes és az alperes között az iskola parkolójában utóbb lezajlott szóváltás alkalmával elhangzottakat nevesítette. Utóbbi kapcsán hivatkozott arra, hogy a szóváltásnak fültanúja is volt, s ennek, valamint az alperes

eljárásának köszönhetően alakult ki és terjedt el a településen a felperes személyéről a számára sérelmes szóbeszéd. A felperes sem a keresetlevélben, sem a 2025. november 5-i perfelvételi, sem a 2026. január 7-i folytatólagos perfelvételi tárgyaláson nem tett előadást arra nézve, hogy a 2024. május 8-án a gazdasági irodában tett kijelentést, illetőleg a 2024. május 13-i alperesi előadást meghaladóan az alperes a felperest pedofilnak nevezte volna. A 2025. november 5-i tárgyaláson, illetőleg a keresetlevélben további alperesi jogsértő magatartásként csak az alperesnek a felperes múltjának kutatására irányuló eljárását nevesítette.

[23] Az alperes nem vitatta, hogy az iskola vezetése felé tett bejelentésében azt állította, a felperes megsimogatta az alperes lányának lábát, pedofilvádát fogalmazott meg a felperessel szemben, mint ahogy azt sem, hogy a felperessel beszélt a parkolóban. Azt vitatta, hogy a felperes múltjának „felderítése” érdekében kutatást végzett, de az erre vonatkozó felperesi állítást a keresetlevélhez csatolt 2024. május 13-i 83-3/2024. számú feljegyzés, valamint tanúl tanúvallomása igazolta.

[24] Mindezekből következően nem képezte a kereseti kérelemnek tárgyát az az alperesi cselekmény, amit az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítélete az alperes terhére értékelt, nevezetesen, hogy az alperes az iskola folyosóján is kiabált, az ott jelenlévő diákok füle hallatára fogalmazta meg a vádjait a felperessel szemben. Hangsúlyozza az ítéltábla, hogy sem a felperes, sem a tanúk nem tettek előadást arra nézve, hogy konkrétan mi hangzott el és elhangzott-e egyáltalán bármi az iskola folyosóján a felperesre vonatkozóan, ami valótlan, sértő tényállításként lenne értékelhető.

[25] Az elégtételadás iránti kereseti kérelem tartalmilag nem teljesen azonos tényálláson alapult, mint a sérelemdíj iránti kereseti kérelem. Előbbinek az iskola felé tett bejelentés képezte alapját, utóbbinak pedig valamennyi, a felperes által nevesített, különösen a szóbeszéd elindításával kapcsolatos alperesi magatartás. Az elsőfokú bíróság ezt a különbséget nem észlelte. A különbségtételnek azért van jelentősége, mert az iskola – vagy a rendőrség, más hatóság – felé tett be-, illetve feljelentés önmagában nem személyiségi jogsértő cselekmény. A jogát érvényesíteni kívánó fél a hivatalos eljárást megindító beadványában – keresetlevélben, feljelentésben, vagy az ezekkel e vonatkozásban egy tekintet alá eső, a pedagógus eljárását sérelmező, az iskolához intézett írásbeli vagy szóbeli panaszában – szükségszerűen a kérelmével, igényérvényesítésével, panaszával összefüggő tényeket is előadja. Törtetlen az a bírói gyakorlat, hogy a jogkereső fél részéről személyiségi jogsértés nem állapítható meg önmagában azért, hogy az általa ilyen módon és körben hivatkozott tények utóbb valótlannak bizonyulnak. Ilyen esetben a jogsértés megállapításához, a jogsértés jogkövetkezményeinek alkalmazásához az is szükséges, hogy nyilvánvalóan jobb szándék ellenére történjen a valótlan tényelőadás, vagy a valótlan tényállítás nem az adott ügyre tartozik (BH2018.304., BDT2025.4961.). A konkrét esetben az nem volt vitatott, hogy a felperes az alperes lánygyermekének lábát egy alkalommal megsimogatta. Az ezt a magatartás kifogásoló, az iskolához intézett panasz ezért nem volt minden ténybeli alap nélküli. Az már a vizsgálat eredményére tartozó kérdés, hogy a megtörtént esemény miként volt értékelendő, azt az alperesi szülő alappal kifogásolta-e. Az, hogy a valóban megtörtént eseményt az alperes egyúttal – akár eltúlzott módon – minősítette is, már nem a jóhírnév sérelme körében vizsgálandó kérdés: a véleményalkotás, a jogi minősítés, még ha a jogsértő jelleg meg is állapítható, nem tekinthető tényállításnak. Ezért az elégtételadás iránti kereseti kérelem személyiségi jogsértés hiányában nem foghatott helyt.

[26] A sérelemdíj alapjául szolgáló kereset annak bizonyíthatatlansága miatt nem alapos. A felperes e körben arra hivatkozott, a vele szemben megfogalmazott pedofilvádra vonatkozó szóbeszéd az alperes magatartásának köszönhetően indult el és terjedt tovább a településen. Az alperes ezt a tényállítást vitatta.

[27] Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az elsőfokú eljárásban a felperes által a kereseti kérelem tárgyává tett jogsértő magatartások a 2024. május 8-án tett bejelentés, a 2024. május 13-i alperesi közlések, valamint az alperesnek a felperes múltjának felkutatásával kapcsolatos nyilatkozata volt. A felperes nem állította, hogy a 2024. május 8-án tett bejelentés és a 2024. május 13-i megbeszélés során az igazgatón, illetve az igazgatóhelyettesen, a felperesen, az alperes lányán és az alperesen kívül más is jelen lett volna. Sem a 2024. május 8-án tett bejelentés, sem a 2024. május 13-i megbeszélés alapján az nem állapítható meg, hogy a településszerte elterjedt, a felperes személyét érintő szóbeszéd elindítója az alperes lett volna. Önmagában az a körülmény, hogy az alperes a felperes múltjában kutakodott, nem jelenti azt, hogy telefonálása során bárkinek is beszámolt volna a felperessel szemben általa megfogalmazott vádokról. Maga a felperes sem jelölt meg semmilyen konkrét kifejezést, nem tett konkrét tényállítást arra vonatkozóan, hogy a szóbeszéd a telefonálással miként függ össze. Az pedig, hogy az alperes büntető feljelentést is tett, a már kifejtett okokból nem minősül jogsértőnek, de egyúttal a feljelentés megtétele önmagában szintén nem utal arra, hogy az alperes a hivatalos fórumokat meghaladóan másutt is hangoztatta volna a felperessel szemben megfogalmazott vádját.

[28] Az alperes saját állítása szerint csak házastársának és édesanyjának számolt be a felperessel szemben megfogalmazott állításáról. A tanúként meghallgatott tanú1 arról számolt be, az iskolában megjelent alperes az első alkalommal „tájékozott”, de ezt meghaladóan a tanú nem tett konkrét előadást arra nézve, hogy akár ezen alkalommal, akár a felperes, a tanú, valamint az alperes lánya jelenlétében elhangzott alperesi közlést, az alperes hivatalos bejelentését, panaszát meghaladóan az alperes részéről mások előtt is elhangzott volna, hogy a felperes pedofil. A tanú ugyanakkor arról számolt be, ő maga is elmesélte a történeteket házastársának, az igazgató pedig tájékoztatta az eseményekről a pedagógus kollegákat. A tanú ugyan állította, hogy az alperes „lépten-nyomon” hangoztatta, hogy a felperes pedofil, de ezzel kapcsolatban semmilyen konkrét tényről, alkalomról nem számolt be.

[29] tanú3 vallomásából az tűnik ki, a feldúlt alperest azt megelőzően hívták be az iskolatitkári irodába, hogy mások – az iskola tanulói – előtt a pedofil vád elhangzott volna. A tanú szerint az alperes trágár kifejezéseket használt, kijelentette, hogy „nem fog lakatot tenni a szájára.” Ugyanakkor a tanú arról is beszámolt, hogy az alperes megjelenését követő szombat délután a történetekről tájékoztatta a többi tanárt. tanú1 tanúvallomása szerint a pletyka az alperes megjelenését követő héten, vagy rá pár napra, 8-10 nappal jelentkezett először. A két tanúvallomás egybevetéséből egyértelműen, kétséget kizáró módon, ítéleti bizonyossággal az nem állapítható meg, hogy a szóbeszéd az alperestől indult, mert elterjedésének időpontjában a történetekről az alperes lányán, az igazgatón és az igazgatóhelyettesen kívül már tudomást szerzett az alperes házastársa, édesanyja, a két tanú házastársa, valamint a felperes valamennyi pedagógus kollegája.

[30] tanú2 tanúvallomásában megerősítette, hogy a felperes és az alperes között a parkolóban lezajlott egy szóváltás, de a tanú azt nem hallotta, hogy ezen alkalommal

pontosan mi hangzott el a felek között. A szóbeszéd forrását a tanú nem tudta megjelölni. tanú5 tanúvallomása szerint a pedofil vádról a felperes házastársától értesült, majd hónapokkal később szembesült azzal, hogy a felperest ért vád még szóbeszéd tárgyát képezi. A tanú arról nem tudott beszámolni, hogy a szóbeszédnek ki volt a forrása.

[31] Mindezeket a bizonyítékokat egybevetve az elsőfokú bíróság okszerűtlenül állapította meg, hogy a településen terjedő szóbeszéd elindítója az alperes. Nincs olyan bizonyíték, tanúvallomás, ami általánosságokon kívül bármilyen konkrétumot tartalmazott volna ezzel kapcsolatban.

[32] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsődleges fellebbezési kérelmet alaposnak találta és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a keresetet elutasította.

[33] A felperes a keresetlevél benyújtásával egyidejűleg 139.500,-Ft illetéket fizetett meg.

[34] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (Pf.II.20.117/2023/5/I.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítéletekben megjelenő érveléstől.

[35] A Pp. 346.§ (5) bekezdése alapján a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította. Az ítéltábla ezért ismerteti a fenti határozatokban megjelenő álláspontot, és az attól való eltérést indukáló okokat.

[36] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatának [53] bekezdésében a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek. Ehhez képest a pertárgy értékének a meg nem határozható pertárgy értékére vonatkozó összeg tekinthető, úgy az első-, mint a másodfokú, illetve a felülvizsgálati eljárásban. Amennyiben az érvényesített sérelemdíj összege a meg nem határozható pertárgy értéként szereplő összeget (első- és másodfokú eljárás esetén 600-600.000 forint, a felülvizsgálati eljárásban 700.000 forint) meghaladja, akkor a sérelemdíj iránti igény összegét kell a pertárgy értékének tekinteni.

[37] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet [76] bekezdésében kifejtett érvelés szerint nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A jelen esetben ugyanis nem állapítható meg tárgyi keresethalmazat fennállása, különös tekintettel arra, hogy egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a felperes a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[38] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illeték törvény vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat, korábbi egységessége ellenére, nem tartható fenn.

[39] A személyiségvédelmi perekben mind a pertárgy értéke megállapítása (BH 1999.250), mind az eljárási illeték alapjának meghatározása során (EBH 1999.94) az volt korábban a gyakorlat, hogy amennyiben a jogosult keresetében (viszontkeresetében) a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független és sérelemdíj (az rPtk. szerinti terminológiájában objektív és szubjektív) szankcióit együtt érvényesíti, úgy keresete – a perérték meghatározása szempontjából - egységes keresetnek minősül és csak az összességüként meghatározott sérelemdíj (kártérítés) iránti igényt kell figyelembe venni, a felróhatóságtól független (objektív) igényekre eső meg nem határozható perérték [Itv. 39.§ (3) bekezdése] csak akkor vehető figyelembe, ha az az alapján számítandó érték meghaladja a sérelemdíj (kártérítési) követelést. A CKOT 2018. június 20. és 21. napi 41. állásfoglalásában írtak szerint az új Pp. vonatkozásában is fenntartandó ez a gyakorlat, arra hivatkozással, hogy amennyiben egy meghatározható és egy meg nem határozható pertárgyértékű kereset áll valódi keresethalmazatban, úgy az Itv. 40. § (1) bekezdése nem alkalmazható. A 39. § (3) bekezdése ugyanis nem az „érvényesített igény” értékét, hanem az „eljárás tárgyának” értékét határozza meg.

[40] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn.

[41] A háromtagú pertárgyfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVGORAC). A háromtagú pertárgyfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat. A felróhatóságtól független szankciók alkalmazására vonatkozó igény, illetőleg a sérelemdíj igény egymástól függetlenül és együttesen is érvényesíthető a sérelmet szenvedett fél döntésétől függően. A Ptk. 2:51.§ (1) bekezdés a)-e) pontjában írt szankciók külön kérelmeket alapoznak meg, a bíróság e körben is kötve van a kereseti kérelemhez. Csak az állított jogsértés, jogsértések megtörténtét vizsgálhatja, kizárólag ezen jogsértéseket állapíthatja meg és nem alkalmazhat más felróhatóságtól független szankciót, mint amit a fél a keresetben, viszontkeresetben kért. A külön jogcímen hivatkozott jogsértések megállapítása,

illetőleg a jogsértésekre tekintettel előterjesztett sérelemdíj igény valódi tárgyi keresethalmazatot képez a háromtagú pertárgyfogalomra tekintettel.

[42] A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján tehát a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21.§ (5) bekezdésében foglaltakkal is, mely szerint, ha egy vagy több fél a perben több követelést, illetve jogot érvényesít, a pertárgyérték számítása során ezek értékét össze kell adni.

[43] Utóbbi rendelkezéshez igazodik az Itv. 40.§ (1) bekezdése, amely előírja, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39.§ (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40.§ (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezi.

[44] A Kúria döntésében hivatkozott „egyetlen jogsértés” nem zárja ki a tárgyi keresethalmazatot, az éppen a Pp. 173.§ (1) bekezdése szerinti keresethalmazatot lehetővé tevő „ugyanazon jogviszonyt” jelenti (a korábban abszolút szerkezetű jogviszony a jogsértéssel relatív szerkezetűvé válik), ami okán a felperes számára lehetőség nyílik több kereset előterjesztésére. A tárgyi keresethalmazatot nem a jogsértések száma, hanem a petitum tartalma dönti el.

[45] Az elsőfokú eljárásban a pertárgyérték a sérelemdíj és a meg nem határozható, az elégtételadásra irányuló pertárgyérték figyelembevételével 2.600.000,-Ft, a keresetlevél benyújtásának időpontjában hatályos Itv. 42. § (1) bekezdés a), b) pontja szerinti elsőfokú eljárási illeték összege 121.500,-Ft.

[46] Az Itv-nek az elsőfokú bíróság által hivatkozott 80. § (1) bekezdés f) pontja szerint az illeték visszatérítésének akkor van helye, ha az illetékfizetésre kötelezett számítási hiba, vagy jogszabály téves értelmezése folytán a szabályszerű illetéknél többet fizetett. Ez az eset nem azonosítható az Itv. 80. § (1) bekezdés i) pontjával, ami a visszatérítést abban az esetben szabályozza, ha az ügyfél annak ellenére fizetett illetéket, hogy az eljárás illetékmentes, vagy az illeték mérséklésének van helye, de az illetéket megfizették, vagy nagyobb összegben fizették meg.

[47] Ha az illetékfeljegyzési jogos perben az igényt érvényesítő fél az illetéket az illetékfeljegyzési jog ellenére megfizeti, s utóbb pervesztesnek bizonyul, nincs helye a megfizetett illeték visszatérítésének. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a megfizetett illeték a felperesnél felmerült perköltség, így az illetékfeljegyzési jog ellenére megfizetett illeték összegét a felperes nem az adóhatóságtól igényelheti vissza, hanem pernyertessége esetén az alperestől követelhetné.

[48] Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla mellőzte annak megállapítását, hogy a felperes 139.500,-Ft visszatérítését jogosult kérni az illetékes adóhatóságtól. A felperes ezzel szemben a pertárgyérték után az Itv. szerint számított illeték és a ténylegesen megfizetett illeték különbözetének visszatérítésére jogosult, az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja alapján.

[49] A felperes által megfizetett 121.500,-Ft elsőfokú eljárási illeték a felperes terhén marad, miután azt pervesztessége figyelemmel az illetékfeljegyzési jogos perben a Pp. 102. §-a alapján egyébként is viselni köteles.

[50] Az elsőfokú eljárásban az alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (Ükr.) alapján kérte perköltsége megállapítását. A másodfokú eljárásra az alperes az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján kérte felszámított költségében a felperest marasztalni, de a másodfokú eljárásban az alperes a jogi képviselőjével kötött megállapodást nem csatolt, így a 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj mértéke nem állapítható meg. Az elsőfokú eljárásra az Ükr. 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján járó ügyvédi munkadíj 130.000,-Ft + Áfa, azaz összesen 165.100,-Ft. Az ítélőtábla ezen összeg megfizetésére kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az első- és másodfokú eljárásban vesztés felperest azzal, hogy a másodfokú eljárásra költségfelszámítás hiányában az alperes javára perköltséget nem állapított meg.

[51] A másodfokú eljárás pertárgyértéke ugyancsak 2.600.000,-Ft, az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési illeték 208.000,-Ft, a feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 364. §-a és 102. §-a alapján a pervesztés felperes köteles.

Győr, 2026. május 28.

dr. Szalay Róbert sk.

dr. Kovács Zsolt sk.

dr. Konarik Attila sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró